

תלמוד בבלי מסכת שבת דף פט עמוד ב

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: מאי דכתיב +ישעיהו סג+ כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירו אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך. לעתיד לבא יאמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם: בניך חטאו לי. אמר לפניו: רבוננו של עולם - ימחו על קדושת שמך. אמר: אימר ליה ליעקב דהוה ליה צער גדול בנים, אפשר דבעי רחמי עליהו. אמר ליה: בניך חטאו. - אמר לפניו: רבוננו של עולם, ימחו על קדושת שמך. - אמר: לא בסבי טעמא, ולא בדרדקי עצה. אמר לו ליצחק: בניך חטאו לי. - אמר לפניו: רבוננו של עולם, בני ולא בניך? בשעה שהקדימו לפניך נעשה לנשמע, קראת להם +שמות ד+ בני בכורי, עכשיו בני ולא בניך? ...פתחו ואמרו: (כי) אתה אבינו. אמר להם יצחק: עד שאתם מקלסין לי - קלסו להקדוש ברוך הוא, ומחוי להו יצחק הקדוש ברוך הוא בעינייהו. מיד נשאו עיניהם למרום ואומרים +ישעיהו סג+ אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך.

עין איה שבת ב' קלט.

א"ל ליצחק בניך חטאו. א"ל, רבש"ע, בני ולא בניך; בשעה שהקדימו לפניך נעשה לנשמע קראת להם "בני בכורי", עכשיו בני ולא בניך. העיקר המהותי הוא המכריע בהערכת המציאות. התוארים החצוניים והמקריים הם תמיד דברים טפלים ועובדים, והערך הנכון של כנסת ישראל לא יוכל להיות מוכר משום הופעה היותר עליונה שבברואים, כ"א מרום המעלה של טוהר העליון, שהוא תוכן עליית מחשבתן של ישראל. והכרה זו נתגלתה בעת המוכשרה להגילוי העצמי, וזו השעה היתה שעת הופעת דור המדבר בסגולתו העליונה. שנתגלתה בזמן מתן תורה, שנחשפה אז הנשמה הישראלית כפי מה שהיא בעצמותה, באחדותה, בחטיבותה המיוחדת, "ויחן שם ישראל נגד ההר", בהכנה מוכרה של "ממלכת כהנים וגוי קדוש".

מדות הראיה אמונה י

האמונה האלהית הגדולה אשר בלב ישראל, אין לה ערך ולא דוגמה ולא משל, ואפילו האפיקורסות הישראלית היא מלאה אמונה וקדושה. הרבה יותר מכל האמונות של כל הגויים כולם. ואע"פ שהיא מבטאת דברים של קלות-ראש ושל כפירה, בתוכיות הנשמה יש אור-אלהים של דבקות ושל צמאון לאלהים חיים אל אלהי ישראל עד לכדי מסירות-נפש. "וירח את ריח בגדיו, אל תקרי בגדיו אלא בוגדיו", כגון יקים איש צרורות ויוסי משותא", שהראו את הצפון בלבבם במסירות-נפש נפלאה, ומה שהיה בסוף היה ג"כ בתחילה, אלא שכסה אותו הזוהמא החיצונה, שבאה מהשפעתם המסואבה של הגויים, אשה לא ידעו את ד' ובשמו לא קראו, אשר אכלו את יעקב ואת נוהו השמו ז', לא כאלה חלק יעקב כי יוצר הכל הוא, וישראל שבט נחלתו ד' צבאות שמו ח).

בראשית רבה (וילנא) פרשה סה

וירח את ריח בגדיו ויברכהו כגון יוסף משיתא ויקום איש צרורות, יוסף משיתא, בשעה שבקשו שונאים להכנס להר הבית אמרו יכנס מהם ובהם תחלה, אמרין ליה עול ומה דאת מפיק דידך, נכנס והוציא מנורה של זהב, אמרו לו אין דרכו של הדיוט להשתמש בזו אלא עול זמן תנינות ומה דאת מפיק דידך ולא קיבל עליו, א"ר פנחס נתנו לו מכס ג' שנים ולא קיבל עליו, אמר לא די שהכעסתי לאלהי פעם אחת אלא שאכעיסנו פעם שנית, מה עשו לו נתנו אותו בחמור של חרשים והיו מנסרים בו, היה מצווח ואומר ווי אוי אוי שהכעסתי לבוראי. ויקום איש צרורות היה בן אחותו של ר' יוסי בן יעזר איש צרידה והוה רכיב סוסיא בשבתא אזל קומי שריתא למצטבלא, א"ל חמי סוסי דארכבי מרי וחמי סוסך דארכבך מרך, א"ל אם כך למכעיסיו ק"ו לעושי רצונו, א"ל עשה אדם רצונו יותר ממך, אמר לו ואם כך לעושי רצונו קל וחומר למכעיסיו, נכנס בו הדבר כארס של יענא הלך וקיים בעצמו ארבע מיתות בית דין סקילה שריפה הרג וחנק, מה עשה הביא קורה נעצה בארץ וקשר בה נימא וערך העצים והקיפן גדר של אבנים ועשה מדורה לפניו ונעץ את החרב באמצע והצית האור תחת העצים מתחת האבנים ונתלה בקורה ונחנק קדמתו האש נפסקה הגימא נפל לאש קדמתו חרב ונפל עליו גדר ונשרף, נתנמנם יוסי בן יעזר איש צרידה וראה מטתו פרוחה באויר אמר בשעה קלה קדמני זה לגן עדן.